

2015. december 7. hétfő

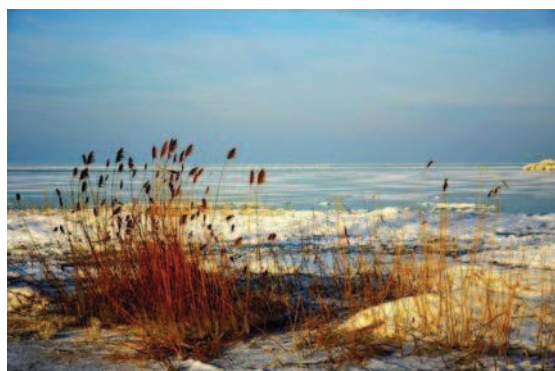
Iz 35,1-10; Zs 84; Lk 5,17-26

Hány embert hagy egyedül, tekint tehernek ez a mai, szabad versenyre épülő világ! Ennek a béna embernek négy barátja volt, akik küzdöttek az ő gyógyulásáért, akikre számíthatott. Jó néha elgondolkodni azon: kikre számíthatok a bajban, és vannak-e olyan emberek, akik rám számíthatnak. Van négy ember az életemben, aki ha szükséges, egyöntetűen támogat? És vajon én mikor fogtam össze másokkal valakiért?

Hit abban, hogy a megoldás Jézusnál van. Ennek a béna embernek volt vonzóköré annak ellenére, hogy mozgáskorlátozott volt. Nem adta fel, hitt a gyógyulásban, volt az életében kompetens személy, akibe bizalmát vetette. Hitt a segítőben, hogy jót akarnak neki és elszántan támogatják.

Jézus holisztikus gyógyító. Tudja, ha egy lelki problémát huzamosabb ideig nem tudunk megoldani, akkor az áttevődhet életünk másik síkjára, a fizikai síkra, ahol betegségként realizálódik. Ezért mondja Jézus „Mi könnyebb, azt mondani, hogy bocsánatot nyertek bűneid, vagy azt: Kelj fel, és járj?” Tudja, hogy a lélek felszabadítása a bűntudat alól, a fizikai tünetek megszüntetésével jár.

A büntető Isten képe erősen él bennünk még ma is. A szeretet világába azonban semmi nincs végleg elrontva. Mindig van szépítési lehetőség. A szellemi GPS ismeri az újratervezés fogalmát. Jézus elhozta nekünk azt a felszabadítást, hogy a „szemet szemért” törvény nem

határozhatja meg tovább az embert. Sokkal inkább a gyógyító megbocsájtás.

Kérjük a mindenség Urát, hogy élni tudjunk az ideai advent lehetőségeivel, és megújuló lélekkel, megbocsájtó szívvel, tudatosabb étellel ünnepelhessünk.

Pappné Hajni (Sziget, 5. régió, Dunakeszi)

Lk 5,17-26 (Jézus meggyógyít egy bénát)

- A beteget vivők meglátták, hogy szükség van a közreműködésükre, és hogy a beteg segítségre szorul.
- Minden tőlük telhetőt megtettek, hogy Jézus elé vigyék.
- Hitték, hogy Jézusra is hatással lesz a beteg.
- Jézus észreveszi a kísérők és a beteg hitét, és nem tud közömbös maradni.
- Nem gyógyít, ahogyan azt elvárták tőle, hanem azt mondja: „*Bocsánatot nyertek bűneid... fogd az ágyadat, és menj haza!*”

A **tömeg** a rendkívüli dolgok láttán dicsőíteni kezdte Istent, a **beteg** pedig magasztalta Istent. Elgondolkodtató ez a rész, mert:

- Észreveszem-e az embertársamon, hogy beteg, hogy szüksége van rám, hogy esetleg én vagyok neki az utolsó szalmaszál? Találok magam mellé társakat, akik segítenek?
- Mindent megteszek, minden tőlem/tőlünk telhetőt, hogy segítsünk neki a gyógyulásban?
- Elkedvetlenít-e, ha akadályokat látok a megvalósításban?

- Hiszem-e, hogy Isten a gyógyír minden embernek, akár bűnös (lelki beteg), akár testi baja van, és ezt elmondom a rászorulóknak is?
- Ha felkeresnek valamiféle segítségkéréssel, meglátom-e a hozzám forduló hitét, bizalmát?
- Tudok-e empátikus (beleérző) és megértő (toleráns) lenni a hozzám fordulóval?
- Hiszem-e, hogy Isten „meghosszabbított keze, lába, szája... stb. vagyok?
- Hiszem-e, hogy Isten nélkülünk nem sokat tehet! (Vannak ugyan ma még megmagyarázhatatlan esetek, amelyeket a környezet „csodának” nevez).
- Azt adom-e, amit én gondolok, vagy azt, amire a hozzám fordulóknak szüksége van?
- Elhiszem-e, hogy Isten tud számomra érthetetlen csodákat tenni az életemben?
- Az én életemben is volt olyan „csoda”, amelyet nem tudok észérvekkel megmagyarázni, de kell (megmagyarázni)?
- Tudom-e dicsőíteni, magasztalni Istent, meglátom-e minden nap az okát?
- A dicsőítés és hála következménye lesz a még inkább Isten felé fordulás?

Ferencziné Piroska (10. régió)

